

19. Aarg. Nr. 10.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. Maj 1919.

Situationen.

Efter den „Forhandling“ Repræsentanter for Centralorganisationen havde med Regeringen Tirsdag d. 6. Maj, ved man, hvorledes Landet ligger, Regeringen ønskede ikke at skride til Dyrtidsforanstaltninger, men vilde derimod sætte alt ind paa, at den længe ventede Lønningslov kunde være færdigbehandlet og vedtaget, saaledes at den første Udbetaling efter denne kunde finde Sted den 1. Oktober i Aar, og at Efterbetaling fra Maanederne April til Oktober kunde finde Sted samtidig.

Vi ved, at der fra Repræsentanters Side, vor Organisation var ikke repræsenteret ved denne „Forhandling“, blev krævet, at der maatte skaffes Personalet Penge med det samme og at Regeringen derefter tog under Overvejelse at forrykke Udbetalingen af Juliudbetalingen af Dyrtidstillæget til Juni.

Vi mener derefter, at Oktoberudbetalingen ogsaa maa flyttes fremad, saaledes at denne kan finde Sted til Juli Maaned.

Hvorfor vor Organisation ikke var tilsagt til dette Møde, saa at vore Repræsentanter ogsaa kunde have paahørt Regeringens Meddelelser — thi andet skete der jo ikke —, ved vi ikke, maaske var vor Skrivelse, indeholdende vort Krav om Supplementstillæg, forglemt ekspederet fra Statsministeriet til Finansministeriet, eller maaske har man ment det ikke var nødvendigt, vi ved det som sagt ikke. Men vi gik, som nævnt, ikke Glip af

noget. Den Forestilling betød intet. Hvad der skulde ske var forud bestemt af Ministeriet. Vi haaber imidlertid, at Ministeriet ved senere Lejligheder maa faa Forstaaelse af, at Lokomotivmændene ved de danske Statsbaner, som havde givet Underretning om, at Organisationerne ikke var repræsenteret af eller ved C. O., ogsaa ønsker at give sit Besyv med i Laget, naar Talen er om Sager af den Beskaffenhed. Den Forstaaelse tror vi bestemt, at Ministeriet maa faa.

Som ovenfor sagt maa vi for vort Vedkommende kræve, at der gøres Udveje for at skaffe Personalet Penge mellem Hænder snarest og vi ser, at Ministeriet har faaet Finansudvalgets Billigelse til at udbetale Julitillæget til Juni; men vi maa derefter kræve, at man ikke dermed betragter Sagen som bragt i Orden, men fremrykker Udbetalingen af Oktobertillæget til Juli. Derefter maa der i August og September følge Udbetalinger, saaledes at Personalet i nogen Grad holdes skadesløs, fordi Regeringen ikke ønsker nu at gennemføre nye Dyrtidstillægslove. Dette maa formentlig kunne ske paa den Maade, at Beløbene for disse to Maaneder afskrives paa det Tilgodehavende. Tjenestemændene har for Maanederne April til Oktober efter den nye Lønningslov.

Der kan nemlig ikke være Tvivl om, at Tjenestemændene har større eller mindre Beløb til Gode — forsaavidt man da agter at gennemføre en nutidssvarende Lønningslov.

Formodentlig hersker der heller ikke Tvivl om, at Tjenestemændene er forarmede og at det derfor er af Betydning at Pengene falder hurtigt. Thi hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp!

En Grund mere til at vi maa kræve, at den Anvisning paa Oktober for Halvaaret April—Oktober gøres effektiv snarest, er Pengenes hurtig faldende Værdi, 5—600 Kr. i Maanederne Juni—Juli er maaske i Oktober Maaned kun det halve værd.

Vi maa derfor, saavel paa Grund af Nødsituationen i Tjenestemandshjemmene som paa Grund af Pengenes dalende Værdi, kræve, at Rigsdag og Regering paa bedst mulig Maade og forinden Oktober Maaned kommer Tjenestemændene til Hjælp paa virkelig effektiv Maade.

Regeringen behøver saamænd ikke at være ængstelig for at den skal komme galt afsted og udbetale for store Summer til den enkelte Tjenestemand; der findes ikke en eneste maanedslønnet Tjenestemand uden at han — forsaavidt man drager en Sammenligning med Lønstigningen i det private Erhverv — har mange Penge til Gode.

Vi har liggende for os Nr. 5 af „Statistiske Efterretninger“ for 28. April d. A. og finder deri en meget interessant Opgørelse over Arbejdslønnen i Industrien. Vi ser deraf, at Arbejdslønnen gennemsnitlig er steget fra 1914 til April Kvartal 1917 med 30 pCt., fra 1914 til April Kvartal 1918 med 60 pCt., til Juli Kvartal 1918 med 85 pCt. og til Oktober Kvartal 1918 med 100 pCt.

Man kan vel nok gaa ud fra, at de Reguleringer, der har fundet Sted i Foraaret 1919 i de allerfleste Fag, har bragt Stigningen af Arbejdslønnen nogle Procent op — lad os antage gennemsnitlig 25 pCt. Vi ved ikke, om dette passer, men vi antager, det ikke er for højt regnet. Derefter skulde den gennemsnitlige Stigning i Arbejdslønnen fra 1914 til April Kvartal 1909 været 125 pCt.

Denne Stigning af Arbejdsfortjenesten for Arbejdere i det private Erhverv maa antages at være i enhver Henseende overensstemmende med de Vilkaar, hvorunder der nu

laves i Sammenligning med Forholdene i 1914, thi ellers havde Arbejderne næppe opnaaet disse Forbedringer.

Hvorledes staar Tjenestemændene nu stillet paa Baggrund af den her nævnte Fremgang.

Vor Lønningslov er, som bekendt, fra 1908. Den Tid, der ligger mellem 1908 og 1914, medførte en Stigning af Livsfornødenhedernes Værdi af ca. 22. pCt., det vil altsaa sige, at Tjenestemændenes Penge i 1914 allerede havde mistet godt en Femtedel af deres oprindelige Værdi.

Siden 1914 har Arbejderne opnaaet en gennemsnitlig Forbedring af deres Løn af 125 pCt.

Tjenestemændene har altsaa Krav paa, for at komme paa Højde med deres Lønningers Værdi i 1908, at faa tillagt gennemsnitlig ca. 150 pCt. til Lønnen for at have samme Købeevne som i 1908.

Lad os prøve med Eksempler og se, hvad dette betyder. En Lokomotivfører paa ældste Løn paa Sats ab har ifølge Lønningsloven af 1908 ca. 48 Kr. om Ugen. Lægges hertil 150 pCt. skulde hans Ugeløn altsaa i Øjeblikket være ca. 120 Kr. Han har 73 Kr. 70 Øre med 25 pCt.s Tillæg og Dyrtidstillæg. Lokomotivføreren mangler i Øjeblikket for at kunne leve paa samme Maade som i 1908 ikke mindre end 46 Kr. 30 Øre om Ugen eller 200 Kr. 63 Øre om Maaneden.

En Lokomotivfyrbøder paa Sats a), paa mindste Løn, oppebærer nu alt iberegnet 47 Kr. 74 Øre om Ugen. Ifølge Lønningsloven af 1908 var hans Ugeløn 27 Kr. 11 Øre, lægges hertil Tillæg af 150 pCt., skulde han nu, for at kunne leve paa samme Maade, som da hans Løn fastsattes i 1908, have 67 Kr. 78 Øre om Ugen. Lokomotivfyrbøderne mangler for Tiden hver Uge 20 Kr. 04 Øre eller 86 Kr. 84 Øre om Maaneden for at komme til at leve paa samme Maade, som anerkendes berettiget for Industriens Arbejdere.

Naar man da erindrer, paa hvilken Maade Staten er kommen sine Tjenestemænd til Hjælp — altid for sent og altid med for smaa Beløb —, kan man da undre sig over, at der

slides paa Taalmodigheden og at der nu kræves Imødekommenhed fra Statens Side for at hjælpe Tjenestemændene ud af Uføret og ind paa smult Vande, saa at der er Mulighed for at Personalet igen kan aande og se Fremtiden tillidsfuld imøde.

Vi maa derfor kræve, at man ikke spiser Tjenestemændene af med en Anvisning paa Oktober Maaned, det kan Tjenestemændene ikke være tjent med, men at man finder Udveje for at de faar rigeligere med Penge mellem Hænder forinden Lønningslovens eventuelle Ikrafttræden til Oktober.

Der maa kontante Penge til og ikke Anvisninger paa Fremtiden.

Om igen!

Under denne Titel skriver „Jernbanetiden- de“ for 22. April en yderst læseværdig Artikel, hvori man gør opmærksom paa, hvorledes den nuværende Udvikling har medført, at Tjenestemanden nu atter staar bagest i Rækken af daarligst betalte Arbejdere.

Det hedder bl. a. i Artiklen:

„Saaledes indtager Tjenestemændene atter den Plads, de i de sidste Aar regelmæssigt har indtaget: Den nederste. Lad os se vore Lønninger i Forhold til nogle af de Ugelønninger, om hvilke der mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er sluttet Overenskomst nu i Foraaret. Bagerne har saaledes ifølge deres Overenskomst faaet fastsat Lønningerne til henholdsvis 65, 67 og 69 Kr. pr. Uge. En Portør i Kjøbenhavn paa laveste Løn + midlertidigt Tillæg og Dyrtidstillæg har 44 Kr. 70 Øre om Ugen eller over 20 Kr. mindre om Ugen end Bageren paa laveste Løn. Det giver en Mindreløn paa over 1000 Kr. om Aaret. En Portør paa ældste Løn i Kjøbenhavn har 55 Kr. 60 Øre om Ugen, hvilket er 9 Kr. 40 Øre mindre end den laveste Ugeløn for Bageren og 13 Kr. 40 Øre mindre end dennes højeste. Opgjort i Ugeløn har den bedst lønede Portør i Kjøbenhavn saaledes 488 Kr. mindre end den daarligst lønede Bager og 696 Kr. 80 Øre mindre end den bedstlønnede.

Det er en Sammenligning mellem Tjenestemanden og Arbejderen paa fast Ugeløn. Skulde Sammenligningen foretages med Akkordarbejderen, vilde den blive endnu ugunstigere for Tjenestemanden.

Vi har netop valgt Bagerfagets Lønoverenskomst, fordi dette Fags Arbejdere ingenlunde hører til de bedst lønede; de Ugelønninger, der her er fastsat, er sikkert Mindstemaalet af hvad der turde bydes, hvis ikke Faget skulde være bragt ud i en Konflikt.“

Naar vi holder fast ved hvad vi skrev i sidste Nr. af vort Blad, at den laveste Lokomotivfyrbøderløn er nede paa 42 Kr. ugentlig, saa gælder det ogsaa for os, at vi mangler ca. 1000 Kr. aarlig, og det er derfor fuldt forstaaeligt, at Tjenestemanden ikke kan skaffe Balance i sit Budget.

Det hedder videre:

„Vi ved, at mange Lovgivere vil falde i Forfærdelse over, at Tjenestemændene nu igen vil kræve Løntillæg. Er der da ingen Grænse, vil man spørge med Bekymring for den stakkels Statskasse. Tjenestemændene vil hertil kun have ét Svar: Det ved vi ikke. Det er jo nu en Gang ikke Tjenestemændene, som bestemmer Samfundets økonomiske Udvikling. Det er ikke os, der kommer først og forlanger Lønforhøjelse, som trækker Varepriser, Mellemløndeavance, Driftsudbytte, Arbejdsløn osv. osv. med os i Vejret. Vi kommer tværtimod allerbagest, naar hele Rækken fra Driftsherren til Arbejderen har været med til at dreje Skruen en ny Omgang. Men mærkelig nok synes man alligevel hver Gang at blive mest himmelfalden over de økonomiske Fænomener, naar vi kommer. Og saaledes vil det formentlig ogsaa gaa denne Gang. Men det faar ikke hjælpe. Naar Samfundet iøvrigt ikke har Midler til at standse Karusellen, eventuelt ikke Villie dertil, saa burde man i det mindste ikke blive altfor forbavset, naar Tjenestemændene i al Beskedenhed vil snurre rundt med.“

Nej, netop! Det er ikke Tjenestemændene, der bestemmer Samfundets økonomiske Udvikling, men derimod er det os, der uden at komme videre end til at knurre, har ladet Samfundsudviklingen snurre rundt med os, uden at gøre det eneste rigtige: at snurre med, men derimod staa stille i Stedet for at indstille os paa en saadan Plads i Centrifugen, at vi kan optage en Del af den afskummede Fløde og gøre os det klart, at vi ikke vedblivende skal nøjes med den skummede og tynde centrifugerede Mælk.

Vi kan sige med Holger Drachmann i „Engelske Socialister“: „Galskab er der nok,

men System er der ikke“. Ja, Galskab, men ingen, ihvert Fald ikke det rigtige, System.

Naar vi erindrer os, hvor hurtig Prisstigningen farer frem, d. v. s. hvor hurtig Pengenes Værdi synker, saa vil man forstaa, at det Apparat, der skal sættes i Scene for at ændre vore Lønninger, eller rettere for at holde vore Lønninger oppe paa det en Gang vedtagne Niveau, er altfor stort, altfor kompliceret, altfor tungt og navnlig altfor langsomt virkende. Lad os engang resumere Forretningsgangen.

Allerførst maa vore Organisationer overveje og træffe Beslutning om hvilke Krav vi tør stille. Jeg bruger udtrykkelig Ordet *tør*; thi vi har endnu i højere Grad end andre Arbejdere Hensyn at tage til vor Arbejdsgiver, Staten. Staten er hele Samfundet, er hele den offentlige Mening. Statens Udgifter berører hele Befolkningen, og enhver Lønforhøjelse til Tjenestemændene føles derfor som en Udgift, der berører hele den øvrige Befolkning, Økonomi. Vi maa derfor i vore Overvejelser nøje paase, at vore Krav først og fremmest modtages med Forstaaelse af Samfundet, en ingenlunde let Opgave.

Nu vil maaske en og anden sige, at vi ikke behøver at ængstes særlig stærkt i den Retning, og det er muligt, at saadanne har Ret; men hidtil er Organisationen ikke kommen ud over dette Standpunkt og kommer det heller ikke forinden vi har naaet at slaa fast i Offentlighedens Bevidsthed, at Organisationen er den Part i Kontrakten, der raader over Arbejdskraften, og at i det mindste Prisen, vi kræver for denne Arbejdskraft, maa være saa høj, at de direkte Arbejdsydere kan leve deraf, ikke alene eksistere, vegetere eller hvad man nu vil kalde det, men leve, leve og nyde en Del af Kultursamfundets Goder, og faar slaaet fast for Offentligheden, at Udgiften til Lønninger til Statens eller Kommunens Tjenestemænd lige saa lidt er Skatter som det er Skatteforhøjelse, at Arbejdere i private Erhverv driver deres Lønninger opad.

Naar Organisationen er færdig med sine Overvejelser, saa sender vi vore Krav ikke direkte til Generaldirektoratet, som var det eneste naturlige, men til Regeringen. Rege-

ringen maa da tage Stilling og forhandler formentlig først med Generaldirektoratet. Naar Regeringen har taget Standpunkt, saa er der Lovgivningsmagten tilbage, altsaa Folketinget, 3 Behandlinger, eventuelt Udvalg, og desuden Landsting, ligeledes 3 Behandlinger. Der er saaledes indtil fire Led, Sagerne skal passere. Selv om det nu i alle disse Instanser gaar forholdsvis hurtigt, saa vil man forstaa, at Tiden løber og løber fra os.

Naar der da ved en større Revision af Lønlovsloven først skal nedsættes en Kommission, der skal „overveje“ et Par Aar, er det klart, at det bliver rent galt. Har hele Maskineriet været i Bevægelse og en Lønlovsrevision er tilendebragt, saa er det klart, at det derefter er vanskeligt paany at sætte Maskineriet i Bevægelse; derfor maa Tjenestemændene efter et saadant Fremstød pænt vente i nogle Aar inden man atter kan tage fat. Og Resultatet er det nu saa vel kendt, at vi, selv om Revisionen „maaske“ bringer os frem blandt de forreste, meget hurtigt sækker bagud og altsaa meget snart igen staar i bageste Række blandt de daarligst betalte Arbejdere.

„Om igen —“

Der maa ske en Forandring heri; men denne Forandring maa vore Organisationer fremtvinge. Vi maa naa frem til at have et Organ at forhandle med, der er ligestillet med os, et Organ, der har Myndighed til at købe Arbejdskraften hos Organisationerne og Myndighed til at betale Prisen, der ved Forhandling med vore Organisationer fastsættes.

Naar Staten skal købe Kul, have fragtet Kul eller andre Varer, saa skal Sagen dog ikke først behandles igennem alle Instanser, man skal ikke først til Per og Poul.

Man tænke sig Statsministerens Overraskelse den Dag da Kulleverandørerne eller Skibsrederne sender en Deputation, som højtidelig og dyb Ærbødighed overrækker Statsministeren et i ærbødige Vendinger affattet Andragende om at blive bevilget en lille Forhøjelse af Lønnen for det uhyre besværlige og ansvarsfulde Arbejde det er at købe Kul og at være Skibsreder. Andragendet forsikrer om, at d'Hrr. ikke kan leve længere af den lille Godtgørelse der ydes. Hvad vilde Stats-

ministeren svare, vilde han henvise til de mange Vanskeligheder, vilde han møde med Statistisk Departements Opgørelse og bevise, at det slet ikke er saa dyrt at leve, vilde han henvise til, at andre har det endnu daarligere? Nej, han vilde paa Forhaand bevilge Andragendet, ikke fordi han har mere til overs for Kulbaronerne end for os, men fordi han ved, at dersom han siger nej, saa udebliver Varen og hele Landet vil finde det i sin Orden.

Vor Organisation maa, som sagt, bringe det dertil, at man lærer, at det egentlig er os, der er den ene og ikke mindst betydelige Part, at det er os, der er Sælgeren, det er os, der har Arbejdskraften. Den Dag Organisationen har banket dette ind i Befolkningens Bevidsthed, da kommer vi i forreste Række. Da hedder det ikke længere: „Om igen —“

Esbjerg i Maj 1919.

M. Mortensen.

Et Tilbageblik.

Delegeretmødet i Kjøbenhavn beskæftigede sig meget indgaaende med Spørgsmaalet om Foreningens Indmeldelse i De samvirkende Fagforbund eller Smede og Maskinarbejdernes Fagforening, og Interessen herfor viste i hvor høj Grad Medlemmerne føler, at Tiden nu er inde til at konsolidere Dansk Lokomotivmandsforening.

Det kunde maaske i denne Forbindelse have sin Interesse ganske kort at opridse Organisationernes Historie før og nu.

Skal man til at bestemme, hvornaar Organisationslivet begynder, maa man følge Foreningslivet helt ned til de ældgamle Gilder, der nærmest adskiller sig i forskellige Religionssamfund; men allerede i det 12. Aarhundrede begynder man at adskille sig i de forskellige Fag, Smedene for sig, Skræddere, Skomagere og Sneekere hver for sig osv. Men den Gang stod Mestre og Svende sammen i de saakaldte Laug og deres Opgave var at værne Standen og i god Forstaaelse søge at sikre Køberne det bedst muligt udførte Arbejde.

Her i Danmark begyndte Laugvæsenet først i det 13. og 14. Aarhundrede, hvor det spillede en stor Rolle. De forskellige Byer og Datidens Konger søgte at begrænse Laugvæsenets Magt; men det er en af Naturens Love, at Tryk avler Modtryk; saaledes ogsaa her, Laugvæsenet udviklede sig mere og mere. Det enkelte Laug arbejdede energisk

paa at bevare Respekt og Stolthed for Faget, saa energisk, at man med ligefrem Ringeagt saa ned paa andre Fags Udøvere.

Haandværkerne følte paa den Tid ogsaa mere Glæde ved et Stykke vel udført Arbejde end nu om Stunder. Den Gang var en Smed stolt, naar han f. Eks. havde lavet en fin Kirkegaardslaage, og en Skrædder følte en vis Stolthed og Glæde, naar han saa et nyt Sæt Tøj, fikst og moderne og siddende som det var støbt. Smeden vilste, at han selv med Hammeren havde lavet hver enkelt Del paa Laagen og at der ikke var mange, der kunde lave ham dette Arbejde efter, og Skrædderen havde selv møjsommelig med Haanden syet hvert Sting i Dragten.

Fra Slutningen af det 14. Aarhundrede og til vore Dage kommer en Tid, hvor man med ny opfundne Maskiner faar udført Arbejdet mere og mere fabriksmæssigt. I vore Dage er det saaledes vanskeligt at bestemme, hvem der har lavet dette eller hint; det meste laves med moderne Maskiner, og i de fleste Tilfælde er det flere forskellige Arbejders Arbejde, der griber ind i hinanden. Vi ser jo daglig, hvorledes Arbejdet mere og mere specialiseres, og deraf følger ogsaa, at Glæden ved Arbejdet formindskes samtidig med, at det bliver en enkelt Stand, der er i Besiddelse af de fornødne Pengemidler til at anskaffe de moderne Arbejdsmaskiner for, og dette medfører, at der skabes Klasseforskel. Arbejdere, der alle Dage maa gaa som Arbejdere, fordi de ikke kan skaffe sig Maskiner, og Arbejdsgivere, der i Kraft af den fornødne Kapital udbytter den arbejdende Befolkning og derved skaber en Klasseforskel. Saadanne Forhold gjorde sig allerede gældende i de 15. Aarhundrede og gav Stødet til, at Laugene efterhaanden skiltes i Svende- og Mesterlaug.

Svendelaugene beskæftigede sig ikke endnu ved Udgangen af det 15. Aarhundrede med Lønningerne, men arbejdede udelukkende med at værne om Standen og gennem en Mængde lovbefalede Regler, der, hvis de ikke overholdtes, medførte, at Synderne blev idømt Mulfter. Mulfterne var i Reglen et vist Kvantum Øl, som blev drukket Mødefaatterne (i Reglen om Mandagen) paa Kroen. Formanden for et saadant Svendelaug kaldtes for Krofaderen.

Paa saadanne Møder gik det meget strengt efter Reglerne, lange Remser skulde den rejvende Svend kende, bestemte Spørgsmaal blev stillet ham, bestemte Svar skulde han give. Særlig vigtig har Ceremoniellet naturligvis været ved højtidelige Lejligheder, f. Eks. havde Smedene, naar Optagelser i Laug

skulde finde Sted, noget, der kaldtes for „det gamle Sømbid“ og Snekkerne „Behøvlingen“ o. s. fr.

Selv en saa jævn Ting som Arbejdsanvisningen krævede sin bestemte Form, det sluttede med, at Arbejdsanviseren anbefalede og indførte en ny Svend hos Mesteren med følgende Udtalelser:

„Altsaa med Gunst, Mester, her vil jeg anbefale ham en fremmed Smed, han give ham hvidt Hvedebrød, sorte File og han lade ham helst længe sove hos Jomfru Kokkepigen, saa vil Mester have en god Svend hos ham.“

I Tyskland har man endnu indtil de sidste Tider fulgt nogle af disse Former.

I den Tid søgte Mesteren stadig at udnytte Svendenes Arbejdskraft til det yderste foruden at tage høje Priser for det færdige Produkt og skable sig derved en større og større Merprofit. Omkring 1870 krævede Grovsmedelauglet Arbejdstiden nedsat til Tiden fra Kl. 5 Morgen til Kl. 7 Aften, medens den var fra Kl. 4 Morgen til Kl. 8 Aften. Naar man saa husker, at Hviletiderne i de fleste Tilfælde ikke vare længere end den Tid det tog at spise, forstaar man, at de Kaar, der den Gang blev budt, set med vore Øjne, har været alt andet end gode.

Først i 1871 begynder den egentlige Arbejderbevægelse her i Danmark, idet der oprettedes en Afdeling af „Internationale“. Til at begynde med formede denne Institution sig ret teoretisk; man savnede den faste Form for at kunne foretage Aktion overfor det Klassesamfund, vil man til Livs. Alle Organisationer, hvad enten det var Skræddere, Smede, Bagere eller Murerarbejdsmand, hvad enten Fagforeningen stiftedes i Kjøbenhavn eller i Provinsen, stod som Led i „Internationale“, med den daværende Stormester. Louis Pio, i Spidsen, og saa længe han med sin enestaaende Organisationsevne blev ved at virke, blomstrede Foreningerne op; men da Pio i 1878 flygtede til Amerika, viste det sig, hvor skrøbeligt det hele var opbygget, thi næsten alle Organisationerne gik fuldstændig i Stykker, kun nogle enkelte Foreninger blev staaende, deriblandt Smedene, der fortsatte, og saa egentlig begyndte paa at organisere sig i den Form, som man nu kender den.

Nu begynder den egentlige Kamp mellem Arbejderen og Arbejdsgiveren, mellem Proletariatet og Kapitalen, der, hvor ulig den end syntes at være, dog maa føre til Sejr for Arbejderen, naar de først ved enigt Samarbejde bruger deres Vaaben, nemlig ubrødelig Sammenhold — som Karl Max siger: „Proletarer Verden over forener Eder“.

Det er interessant at se, hvorledes den internationale Kapital til Stadighed har maat-

tet organisere sig for at modstaa Arbejdernes Organisationer, og det sørgelige Resultat af disse Sammenslutninger ser man i disse Dage, hvor Kapitalen, hvad enten den repræsenteres af Staten eller af private Arbejdsgivere, har formaaet at holde den arbejdende Befolkning nede paa et Niveau, der paa Trods af de Lempelser man har formaaet gennem Lovgivning at faa gennemført, dog er af en saadan Art, at Klasseforskellen mellem de besiddende og de besiddelsesløse absolut ikke er bleven mindre.

Efter at Louis Pio i 1878 var rejst til Amerika, fortsatte nogle fremsynede Smede med at organisere sig og søgte at gennemføre Forbedringer. Et af de første Forsøg i den Retning var i 1884, da man i Kjøbenhavn hos en enkelt Fabrikant ved en kort Strejke fik gennemført nogle Lønforbedringer samtidig med, at man fik en mindre Regulering af Arbejdstiden. Paa den Tid eksisterede der ganske vist en Jernstøberierforening, men denne virkede nærmest som en Fornøjelsesforening, og til denne Forening gik dr. Hr. Borch og Henriksen (det hed Firmaet, der paa Grund af Konflikten maatte gaa ind paa Arbejdernes Forlangende), men uden Resultat.

(Fortsættes.)

Lønningsloven.

Mange Ord er talt og skrevet i den senere Tid om Lønsagen og hele den Situation, der er forbunden dermed, og alle, der har ydet en Indsats i denne Diskussion, har givet Udtryk for, at den Situation, hvori Lokomotivmændene befinder sig i Øjeblikket, er uholdbar; den maa ændres, og det maa ske snart. Vi haaber paa, at den øjeblikkelige Nød vil blive afhjulpen ved midlertidige Foranstaltninger til den ny Lønningslov bliver færdig.

Men vil den ny Lønningslov saa tilfredsstillende os?

Mange tvivler og sikkert ikke uden Grund; men Lokomotivmændene er beredt til at kæmpe for en Lønningslov, der kan rumme os alle og hvor vi kan føle os tilfreds.

Naar en saadan Situation er forestaaende og Lokomotivmændene har besluttet at sætte alle Kræfter ind paa at præge Lønningsloven saaledes, at den kan blive en Bolig for os alle, der beskytter os mod økonomiske Storme, saa melder den Tanke sig: hvorledes skal vi præge den?

Naar en Lønningslov skal virke tilfredsstillende, maa den først og fremmest have et Tilsnit, der er afpasset efter Forholdene og Udviklingen.

Vi maa derfor kaste Blikket ud i Verdensrummet og se lidt paa, hvilke Forandringer

Udviklingen er undergaaet siden sidste Lønrevision. Man faar da hurtig Øje paa, at hele Udviklingen er præget stærkt af en social Udligning, der som en Storm har gaaet sin Sejrs gang hen over Europa og som ogsaa har fundet Vej til vort Land og til Lokomotivmændenes Rækker. Det maa derfor blive vor Organisations Pligt at anvende alle til Raadighed staaende Midler for at denne Udvikling kan komme til at præge Lønningsloven.

Hr. N. Hammer har i sin Artikel i D. L. T. Nr. 9 givet et Fingerpeg i den rigtige Retning. Vi maa bort fra alle gamle Fordomme og forlange Lønningsloven bygget saaledes, at der ogsaa for dem, der skal bo foruden, bliver højt nok til Loftet, vidt nok til Væggene og Vinduerne saa store, at Solens Straaler ogsaa kan finde Vej til dem. Med andre Ord, vi maa holde Fodslag med Udviklingen. Forstaar vi ikke det, bliver Lønningsloven utilfredsstillende for en stor Del af Lokomotivmændene, og den kan blive, hvad der er det værste af alt, en Ulykke for vor Organisation; men det maa for enhver Pris hindres.

M. Th. Appel.

Supplementstillæget m. m.

Det økonomiske Tryk, Dyrtiden har paalagt Tjenestemændene, har gjort det nødvendigt for D. L. F.s Medlemmer at rette en Henvendelse til Hovedbestyrelsen om at rejse Krav om et Supplement til det nuværende Dyrtidstillæg. Det Dyrtidstillæg, der var nogenlunde antagelig for 6—7 Maaneder siden, er nu utilstrækkelig. Personalets Lønninger svarer jo ikke til Prisforholdene paa nuværende Tid. Prisniveauet er nu saaledes, at der for Natarbejde betaales en Ekstraarbejder, der er antaget til Pudsertjeneste, 79 Kr. pr. Uge. En Lokomotivfyrbøder med 11 Aars Anciennitet ved D. S. B. har med Dyrtidstillæg og de 25 pCt.s Tillæg 56 Kr. for Natarbejde pr. Uge. Lokomotivpersonalets Lønninger er saaledes langt under Lavmaal, og vi har fuld Ret til at kræve et betydeligt Supplement nu.

Det er ikke nok, at der fra Lovgivningsmagtens Side henvises til, at Lønningskommissionen arbejder paa en ny Lønningslov. Inden den kommer kan Dyrtiden yderligere have forringet vore Vilkaar. Det er ikke nok, at den ærede Lønningskommission er klar over, at der er noget der hedder Lokomotivpersonale ved D. S. B., er klar over, at Lønningsloven ikke længere kan syltes hen. Vi er nu saa langt ude, at der maa handles, hvis

ikke Staten vil udsætte sig for, at Lokomotivpersonalet foretrækker Opløsning. Vi er atter de åarligst stillede i Samfundet, det har vi regelmæssig været de sidste fem Aar, grundet paa den elendige Løn vi faar for vort Arbejde. Vi maa nu sætte alle Kræfter ind paa at blive stillet lige med det øvrige Samfund, ellers ender det for Lokomotivpersonalets Vedkommende med en Katastrofe. Vore Hjem staar foran økonomisk Ruin, vi er nu saa langt ude hvad Beklædning angaar, at i de fleste Hjem er de sidste Beklædningsgenstande daglig i Brug, og vi ser ingen Udvej til at faa dem fornyet. De Uniformsgenstande, vi er normeret med, har vi de to sidste Aar ikke faaet; vi har Krav paa to Huer og et Sæt Overtrækstøj. Lokomotivpersonalet har paa mange Depoter ingen ny Huer faaet i to Aar. Nu da Sommeren staar for Døren og Kappen skal hænges til Side, ligner mange af os Lasseroner, nu vi ikke har den til at skjule Pjalterne med. Paa Tillægsbevillingsloven er der bevilget en Sum til Beklædning til Reservepostbudene; uden iøvrigt at ville forklejne Postbudene eller deres Arbejde, mener jeg, at Lokomotivpersonalet, der maa tage deres Tørn, Nat som Dag, burde have været paa samme Lov med en Sum, der svarer til det Beløb, der fra vor Side er rejst Krav om. Men sorte som vi er maa vi kende vor Besørgelsestid — efter Lokomotivmændenes Mening har den nu været længe nok.

Det er forstaaeligt, at der daglig indenfor de yngre Lokomotivmænds Rækker falder Udtalelser om, at saafremt den nye Lønningslov ikke er antagelig, er der andre Skorstene end Statens, der ryger. Men det skulde jo ikke gaa saa vidt, at vi grundet paa Ruin bringes ud i privat Erhverv igen. Mange af os har lært Maskinfaget med det Maal endelig at blive Lokomotivførere, og mange af os har skænket Staten vore bedste Aar. Og hvad har vi til Dato faaet derfor? En Sulteløn! Vi fordrer nu vore Krav opfyldt, og det ske snart. Kan det ikke blive med det gode, godt saa bliver det med det onde. Bægeret er fuldt. De Herrer som sidder i Lønningskommissionen maa gøre sig en Ting klart: Vulkans gamle Sønner kræver deres Ret. Vor Hovedbestyrelse kender Stemningen ude blandt Medlemmerne; er Kommissionens Betænkning ikke tilfredsstillende, naar den engang bliver offentliggjort, maa den feje alle Hensyn til Side, gøre rent Bord og gøre klar til Kamp. Det er det Standpunkt Lokomotivpersonalet indtager. Vi resonerer som saa: vi har alt at vinde, intet at tabe.

Lokomotivtjenesten for Lokomotivfyrbøderne.

Efter Forlydende sysler Administrationen med Tanken om at trykke de yngre Lokomotivfyrbødere, der ikke har 300 Arbejdsdage i Værkstederne, ind paa Værkstederne for at give Plads til de mange Aspiranter, der skal uddannes til Lokomotivfyrbødere.

Min Forbavselse herover er stor, og sikkert mange Lokomotivmænd med mig kan vanskeligt indse Nørvendigheden heraf, naar man daglig ser Depotarbejdere blive benyttet som Lokomotivfyrbødere.

Om dette Forhold er lige fremtrædende overalt ved jeg ikke, men jeg skal til Eksempel nævne Depoter som Skanderborg, Viborg, Langaa o. fl., hvor dette hører til Dagens Orden. Det forekommer mig derfor mere naturligt, om Lokomotivfyrbøderne bliver ved Lokomotivtjenesten i Stedet for at anvende disse i Værkstederne, tilmed for en Løn, der kun svarer til godt Halvdelen af Maskinarbejdernes.

Skulde det virkelig vise sig, at der under Uddannelsen af de mange Aspiranter blev en Del overkomplette Lokomotivfyrbødere, var det mere passende, om de Lokomotiver, hvor der fyres med Tørv, blev betjent af to Lokomotivfyrbødere.

Der er vist ingen Tvivl om, at Tørvefyringen i den kommende Sommer vil florere, som ingen Sinde tidligere; men ikke ret mange Lokomotivfyrbødere kan udholde at gøre Sommeren 1918 om igen i Aar, hvad Tørvefyringen angaar, og slet ingen er tjent med at yde et saa stort fysisk Merarbejde og til lige sundhedsfarligt Arbejde for en saa latterlig lav Godtgørelse, som 33 Øre pr. Dag = 10 Kroner pr. Maaned.

Det bemærkes, at ingen har modtaget nogen Godtgørelse for Sommeren 1918 endnu.

Maatte da disse Linier bidrage til at henvende Hovedbestyrelsens og derigennem alle rette Vedkommendes Opmærksomhed paa omtalte Forhold, kunde det maaske bevirke, at Lokomotivfyrbøderne bliver ved Lokomotivtjenesten, en haardt tiltrængt Lettelse for de Lokomotivfyrbødere, der skal fyre med Tørv, samt en Godtgørelse herfor, der staar i et rimeligt Forhold til et sundhedsfarligt Merarbejde.

A.

Den glidende Skala.

I Dagspressen har man i den senere Tid læst et Par Notiser om, at nu var Lønningskommissionen snart færdig med sit Arbejde, og at et Flertal indenfor Kommissionen var stemt for den glidende Skala. Organisationens Standpunkt er jo det, at den vil modsætte sig en Lønningslov efter dette System. Det kom jo tydeligt nok til Orde paa Delegeretmødet, men efter min Formening, blev det ikke rigtig tydeligt motiveret, hvorfor man vilde indtage dette Standpunkt. Saafremt den Lønningslov, som vi alle venter med Længsel, bliver tilfredsstillende, hvad vi jo alle haaber og er enige om at sætte alt ind paa, at den skal blive, saa vil den selvfølgelig medføre en Merudgift af adskillige Millioner for Staten, vor Arbejdsgiver, som Følge af at vi er saa mange. Dette vedkommer ikke os i den Forstand. Hvis en privat Arbejdsgiver paa Lønningsdagen vilde sige til sine Arbejdere: „Jeg kan desværre ikke fra i Dag betale Dem saa store Gager som hidindtil, da min Forretning i den senere Tid er blevet saa stor, at jeg har set mig nødsaget til at forøge mit Personale saa stærkt“, vilde hans Arbejdere rimeligvis gaa ud fra, at der var noget galt med Mandens mentale Tilstand. Men det vilde en privat Arbejdsgiver heller ikke gøre, han vilde simpelthen forhøje Prisen paa sine Varer. De Millioner, som vil gaa med til Forbedringen af Lønningsloven, skal selvfølgelig ind i Statskassen. Og dette vedkommer os i høj Grad for hvem skal betale? Befolkningen! Men vi er ogsaa en Del af Befolkningen og skal nok faa Lov til at være med at betale, enten det sker ved Skatter — direkte eller indirekte — eller det sker ved Takstforhøjelser, da Producenterne jo nok skal sørge for at holde sig skadeløse, ja, muligvis endda faar Lejlighed til at tage en lille Ekstraavance paa Grund af den eller den Takstforhøjelse eller Skat. Det har man set saa ofte før.

De private Arbejdere kan drive deres Fortjeneste op, saa de kommer paa Højde med Situationen. Det vil yderligere fordyre Livsfornødenhederne. Saa bliver Resultatet, at vi Statstjenestemænd, selv om ogsaa vi faar en god Lønningslov, hurtigt vil blive sejlet agterud igen. Fik vi derimod en passende Kompensation for den Nedgang vi har lidt under siden Lønningslovens forrige Revision, og saa en glidende Skala, saa vilde vi være i Stand til at følge med. Skulde der saa i Fremtiden engang indtræde nogenlunde normale Forhold igen — hvilket ikke meget tyder paa — saa vilde en til Præfaldet svarende

Reduktion af Lønnen jo næppe kunde sætte Levefoden ned for ret mange af os. Vi har jo i de sidst forløbne Aar faaet en god Træning med Hensyn til at spænde Livremmen et Hul længere ind. Dette er min Mening om Tiden jo vise, men hvis dette kunde føre til at dette Spørgsmaal blev belyst og diskuteret lidt mere, inden den afgørende Beslutning bliver taget, vilde min Hensigt med dette være naaet.

København, d. 5. Maj 1919.

I. Milne.

Appel!

Afdelingerne Landet over har i disse Dage modtaget en Resolution, udsendt fra Aalborg Afdelinger, som er vedtaget aldeles enstemmigt paa et godt besøgt Fællesmøde.

Jeg vil gerne appellere til Medlemmerne, at de, naar der indvarsles til Møde til Behandling af denne Resolution, møder op til Møde og giver denne en alvorlig og nøgtern Behandling og at vedtage den lige saa enstemmigt som i Aalborg Afdelinger.

Jeg gaar ud fra, at Resolutionen er saa klar og tydelig, at den ikke trænger til nærmere Udredning og mener iøvrigt heller ikke, at man her i Bladet kan definere det i Resolutionen omhandlede og vil derfor indskrænke mig til at sige til Medlemmerne:

„Saafremt De er tilfreds med den Løn De har og iøvrigt med de Forhold De arbejder under, skal De ikke skænke Resolutionen nogen Opmærksomhed. Men mener De derimod, at Lønnen er for lille og at Deres Levevilkaar ikke skal være ringere end den slettest lønnede Arbejdsmands, skal De stemme for Resolutionen.“

Aalborg, den 8. Maj 1919.

M. P. Røgilds.

Fællesrepræsentationen.

I Anledning af, at der i „Dansk Postblad“ Nr. 5 for 5. Marts d. A. findes offentliggjort følgende:

„Paa Hovedbestyrelsesmødet den 10. f. M. vedtoges følgende:

Efter modtaget Referat af Dansk Postforenings Repræsentanter i Fællesrepræsentationen for offentligt ansatte Tjeneste-

mænd i Danmark om Fællesrepræsentationens Virksomhed og det af denne trods nedlagt Protest begaaede Vedtægtsbrud beslutter Hovedbestyrelsen enstemmigt at indstille til Delegeretmødet, at Dansk Postforening udmelder sig af Fællesrepræsentationen.“

skal jeg med Hensyn til det Vedtægtsbrud Dansk Postforenings Hovedbestyrelse mener, Fællesrepræsentationens Bestyrelse har gjort sig skyldig i, oplyse:

Paa Fællesrepræsentationens Bestyrelsesmøde d. 17. Oktober f. A. førtes en indgaaende Debat om, hvorledes man fra et Tjenestemandsstandpunkt burde stille sig overfor Problemet: Glidende Løn. Under denne viste det sig, at en Del af Bestyrelsens Medlemmer var stærkt stemt for dette Systems Indførelse, medens en anden Del var lige saa afgjorte Modstandere heraf. I Erkendelse af at Spørgsmaalets Løsning vilde være af overordentlig Betydning for samtlige Tjenestemænd, foreslog jeg derfor i Overensstemmelse med en derom forud enstemmig truffen Forretningsudvalgsbeslutning,

1) at samtlige Foreninger skulde gøres bekendt med de under Debatten fra saavel Tilhængere som Modstandere af Systemet fremsatte Hovedsynspunkter og anmodes om paa Grundlag af disse at meddele Fællesrepræsentationen deres Stilling til Spørgsmaalet, samt

2) at det saaledes indvundne Materiale skulde tilstilles Lønningskommissionen til Oplysning for samme.

Forslaget vedtoges. Første Del enstemmigt og anden Del med 11 Stemmer for og 9 imod. Herefter fik Trafikassistent Frk. A. Vestergaard efter Anmodning tilført Protokollen følgende: Undertegnede mener, at den af Forretningsudvalget foreslaaede Fremgangsmaade: at fremsende direkte til Lønningskommissionen de forskellige Foreningers Stilling til Spørgsmaalet „Glidende Skala“ er i Modstrid med Vedtægternes § 7 og maa derfor af Hensyn til Konsekvenserne tage Afstand fra den foretagne Afstemnings Berettigelse. Denne Protokoltilførsel tiltraadtes af G. Berg, Skotte Hansen og Dyrbo.

Den nævnte Paragraf i Vedtægterne har følgende Ordlyd:

Overfor de indmeldte Foreninger er Fællesrepræsentationens Virksomhed af raadgivende Art. Foreningerne beholder deres fulde Handlefrihed og maa i Almindelighed selv søge deres Krav fremmet overfor de paagældende Autoriteter, men skal, naar det drejer sig om Lønreguleringer, Ændringer af Pensionsvedtægter eller lignende

Regulativer af almindelig Interesse forud underrette Forretningsudvalget om saadanne Kravs Fremsættelse.

Ønskes Fællesrepræsentationens direkte Støtte ved Kravets Fremsættelse og Gennemførelse, maa Anmodning derom rettes til Forretningsudvalget, som snarest mulig gør Indstilling til Bestyrelsen, og Anmodningen kan kun fremmes, hvis mindst tre Femtedele af Bestyrelsens Medlemmer stemmer derfor. Forsaavidt den eller de paagældende Organisationer ikke er repræsenterede i Bestyrelsen, skal der gives dem Lejlighed til ved en Repræsentant at deltage i Forhandlingerne om den paagældende Sag; dog uden Stemmeret.

Hvis nogen anden Sag skønnes at have saadan Betydning for Tjenestemandsstanden, at den bør fremmes ved Fællesrepræsentationens direkte Foranstaltninger, kan dette dog kun ske, hvis Sagens Fremme vedtages af mindst Halvdelen af de tilsluttede Foreninger og med mindst tre Femtedel af de paa et Repræsentantmøde afgivne Stemmer.

Det vedtagne Forslag tilsiger ikke nogen Forening direkte Støtte, lige saa lidt som der ved samme fremmes nogen Sag, idet Fællesrepræsentationen ved dette ikke paa nogen Maade tager Stilling til Spørgsmaalet „Glidende Løn“, men indskrænker sig til overfor Lønningskommissionen at referere hvilke Synspunkter — saavel Tilhængeres som Modstanderes — der med Hensyn til dette System rører sig blandt Tjenestemændene samt at oplyse hvorledes de forskellige Foreningers Stilling til Systemet er.

Da Forslaget saaledes ikke blot ikke er i Modstrid med ovenfor citerede Paragraf i Vedtægterne, men overhovedet ingen Relation har til denne, har Bestyrelsen ikke kunnet tage den nedlagte Protest til Følge, saa meget mindre som den vedtagne Fremgangsmaade godkendtes af 36 Foreninger, der tilsammen repræsenterede 75 pCt. af de under Fællesrepræsentationen hørende Tjenestemænd.

Paastanden om „Vedtægtsbrud“ maa jeg derfor anse for ganske uholdbar, og saafremt man overhovedet tillægger Fællesrepræsentationen nogen Værdi som Organ for den samlede Tjenestemandsstand, forekommer Udmeldelsesgrunden mig mere end spinkel.

Aalborg, April 1919.

T. H. Pedersen,

Formand for Fællesrepræsentationen.

Det sønderjyske Mærke.

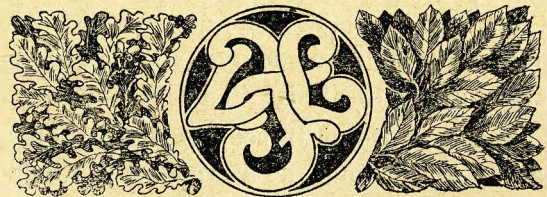

Den 25. Maj begynder „Den sønderjyske Uge“, der samler Foraarets mangedreede Arbejde for den sønderjyske Fond. Begyndelsen sker med at udsende fem Millioner af „Det sønderjyske Mærke“ — det Ugens Tegn, der paa samme Tid skal virke ud over Landet som en smuk og livfuld Agitation og som et anseligt Bidrag til det gode økonomiske Resultat. Det er Julemærkets lykkelige Ide, der her træder i Fondens Tjeneste, og ved denne enestaaende Lejlighed har det i Forvejen stærkt overspændte Postvæsen fraveget sit Princip i kun at lade Julemærket blive solgt ved dets Bistand.

Det sønderjyske Mærke, der er tegnet af Kunstneren Kr. Kongstad, vil derfor blive bragt i Handelen fra samtlige Landes Postkontorer.

Det er vort Haab, at hvert eneste Brev maa bære dette Mærke med det gode Budskab:

Det er det store, gyldne Aar
med Flaget højt paa Danmarks Gaard,
da skilte Brødre mødes,
og Danmark atter fødes.

Hovedbestyrelsesmødet

29. April 1919.

Alle var til Stede.

Formanden aabnede Mødet med et Velkommen specielt til de nyvalgte H. B. Medl., og man gik derefter over til Dagsordenen.

Punkt 1. Hovedbestyrelsen konstituerer sig.

Til Næstformand valgtes M. Mortensen, til Kasserer H. Kann, til Sekretær C. M. Christensen. Til Assistance hertil valgtes K. Johansen. Til Ekspeditør valgtes Alfr. Olsen (indtil videre).

Til Forretningsudvalget valgtes Formanden og Kredsformændene, til Lønudv. C. A. Lillelund og E. Kuhn, til Bladudv. M. Mortensen, C. Andreassen og Redaktøren, til Redaktionsudv. Formanden

Støt vor Organisation i Ord og Gerning.

og Redaktøren, til Revisionsudv. C. A. Vording og Overgaard, til Laaneforeningen C. A. Lillelund, til Fællesudv. Formanden og M. Mortensen, til N. L. F. Formanden og M. Mortensen, til Hjælpefonden H. Kann og E. Kuhn, til Fællesrepræsentationen Formanden, M. Mortensen, Lillelund, Rasmussen og Soph. Jensen, til Forhandling med D. S. og M. F. Formanden, M. Mortensen, Lillelund, Rasmussen og Soph. Jensen.

Som Tilsynsførende valgtes H. Kann og E. Kuhn, R. Hviid og Overgaard.

Punkt 2. Meddelelser fra Formanden.

Formanden omtalte først en Sag ang. Dispensation for Forflyttelse. Efter Undersøgelse var denne Sag bevilget. Omtalte dernæst de tre udsendte Cirkulærer om Kontingentforhøjelsen, Velfærdsforanstaltninger og om Bidrag til Bygningshaandværkere. Meddelte, at Adressefortegnelse vilde blive udarbejdet og udsendt sammen med en Fortegnelse over Afdelinger og Underafdelinger saa snart der er Ro om Forflyttelserne.

Et Svar fra Generaldirektoratet ang. Værkstedssuddannelsen debatteredes og henvistes til Forretningsudvalget. En Skrivelse fra Fællesrepræsentationen henvistes til samme Udvalg.

En Dispensationssag fra Langaa behandlede og bevilgedes.

De ny udsendte Anciennitetsregler behandlede og det besluttedes, da disse ikke er i Overensstemmelse med Overenskomsten, at behandle Sagen paany og i Forbindelse med Vedtagelsen ang disse fra Delegeretmødet. Sagen henvistes til Forretningsvalget.

Til at repræsentere Foreningen i Odense ved Privatbanefunktionærenes Aarsmøde valgtes L. Rasmussen.

Rasmussen forelagde paa Kreds IIs Vegne en Sag ang. dobbelt Husførelse og en Sag ang. en tuberkuløs Lokfyrb. Pension.

Begge Sagerne henvistes til Forretningsudvalget.

Rasmussen omtalte derefter Aspiranternes Lønbevægelse og det vedtoges, at disse, der er Medlemmer af D. L. F., i paakomende Tilfælde vilde faa en lige saa stor Understøttelse som D. S. og M. F. vilde give sine Medlemmer.

Punkt 3. Meddelelser fra Kassereren.

Kassereren gennemgik det forløbne Kvartals Udgifter og Indtægter, der viste en nogenlunde god Overensstemmelse med Budgettet.

Soph. Jensen henstillede, at H. B. havde Opmærksomheden henvendt paa Kredskasserernes daarlige Stilling, der var foranlediget ved Forlængelsen af Delegeretmødet.

Efter forskellige Bemærkninger toges Kassererens Meddelelser til Efterretning og eventuelt tages det af Soph. Jensen fremdragne op paa et senere Møde.

Punkt 4. Meddelelse fra Udvalgene.

Formanden omtalte, at Foreningen havde underrettet Fællesudvalget om at vi overtog Garantien for Udbetaling af Dyrtidstilæg paa samme Maade som med Hensyn til Lønudbetalingen, naar den første falder paa en Søn- eller Helligdag. Paa Foranledning af Togførerne i I. F. har Fællesudv. taget Sagen om Løbe-Nr. op til Behandling og indsendt Skrivelse til Generaldirektoratet.

Omtalte derefter den forestaaende Kongres i Bergen. Foruden de valgte Delegerede rejser Formanden, M. Mortensen, Chr. Christensen Es., L. Rasmussen og Redaktøren.

L. Rasmussen havde svaret paa en Forespørgsel fra Fællesrepræsentationen om 8 Timers Arbejdsdagen.

C. A. Lillelund redegjorde for Laanesummens Størrelse.

Punkt 5. Behandling af Delegeretmødets Beslutninger.

Følgende Sager henvistes til Forretningsudvalget: Om Indsigelse i alle Sager, om Overtidsbetaling, om Forhandling med Generaldirektoratet, Uniformsspørgsmaalet, Strafspørgsmaalet og om Medlemskort.

Til fortsat Undersøgelse af Hjælpekassen valgtes Kann, Johansen og Lillelund.

Ab. Afd.s Forslag om Uddannelsen behandlede sammen med denne Sag.

Om Tjenesteboliger udsendes der Cirkulære til Afdelingerne.

Overtagelse af Annoncerne behandles af Bladudvalget.

Lønsagen. Skrivelserne til Statsministeren og Lønningskommissionen behandlede og det vedtoges at henvise Sagen til Forretningsudvalget.

Punkt 6. Eventuelt.

Bladudvalget konstituerede sig med Mortensen som Formand, Lønudv. med Lillelund som Formand og Revisionsudv. med Vording som Formand.

C. M. C.

Lokomotivførernes Kreds- bestyrelsesmøde

29. April 1919.

C. A. Lillelund var fraværende.

Punkt 1. Meddelelser fra Kredsformanden.

Kredsformanden meddelte, at Kredsen havde modtaget et Par Skrivelser fra 2. Distrikt ang. Turbesættelse som Svar paa Skrivelser fra Kredsen. I begge Sager, den ene fra Ar., den anden fra Es., vil man forsøge nye Henvendelser. Der forelaa ligeledes Svar paa Henvendelse om den mangelfulde Levering af Kitlerne (se D. L. T. Nr. 9). Dernæst refereredes Henvendelse ang. en Forflyttelse ved de nu stedfundne Forfremmelser. Sagen toges op til Undersøgelse.

Derefter diskuteredes Tjenestetidsreglerne.

Punkt 2. Kredskasserens Kvar-
talsoversigt.

Kredskassereren gennemgik de enkelte Poster og oplyste, at Kredsgeneralforsamling og Delegeretmødet havde kostet Kredsen ca. 2000 Kr.

Toges til Efterretning.

Punkt 3. Bestyrelsen konstituerer sig.

Til Næstformand genvalgte C. A. Lillelund til Kasserer R. Hviid og til Sekretær C. M. Christensen.

Punkt 4. Sager fra Kredsgeneralforsamlingen.

Sagen ang. forbigaaede Lokomotivføreres Lønanciennitet henvistes til Forretningsudvalget.

C. M. C.

Lokomotivfyrbødernes Kreds- bestyrelsesmøde

den 29. April 1919.

Alle var til Stede.

Kredsformanden aabnede Mødet og bød velkommen og et særligt velkommen til de to nyvalgte, Andreasen, Gb., og Overgaard, Aarhus.

Punkt 1. Bestyrelsen konstituerer sig.

Som Næstformand valgtes E. Kuhn og som Kasserer genvalgte Soph. Jensen.

Paa Kredsbestyrelsens Henstilling overtog K. Johansen Hvervet som Sekretær.

Punkt 2. Meddelelser fra Kredsformanden.

En Sag angaaende en Lokomotivfyrbøder, der var afskediget paa Grund af Sygdom, henvistes til Viderebehandling i Forretningsudvalget.

En Sag ang. Godtgørelse for dobbelt Husførelse henvistes til Hovedbestyrelsen.

Det vedtoges at forespørge Gb. Lfb. Afd., om den ønskede en indsendt Sag behandlet. En Skrivelse fra Lfb. S. Andersen, Ng. toges til Efterretning.

Et Spørgsmaal angaaende Turbesættelse i Ro henvistes til Hovedbestyrelsen.

Fra Aspiranter i Kjøbenhavn forelaa en Forespørgsel angaaende D. L. F.s Stilling under en eventuel Lønkonflikt. Sagen henvistes til Hovedbestyrelsen.

Punkt 3. Meddelelser fra Kredskassereren.

Kredskassereren fremlagde Regnskabsoversigt pr. 25.—4.—19.

Toges til Efterretning.

Punkt 4. Behandling af de fra Kredsgeneralforsamlingen henviste Sager.

Forslag angaaende Overtrækstøj m. m. henvistes til Hovedbestyrelsen.

Spørgsmaalet angaaende Fripas henvistes til Hovedbestyrelsen med Forslag om Behandling i Fællesudvalget.

Det paalagdes Kredsformanden i Henhold til Kredsgeneralforsamlingens Beslutning at udtale Kredsens alvorligste Misbilligelse overfor et Medlem af Struer Lfb. Afd. for et nærmere angivet Forhold.

K. J.

Hjertelig Tak

Min hjerteligste Tak til Alle som har bidraget til de smukke Gaver og viste mig Opmærksomhed paa min Jubilæumsdag.
S. Bang, Vejle N.

Hjertelig Tak til enhver, der bidrog til at gøre min Jubilæumsdag til en Festdag for mig.

I. E. C. Nielsen,
Nyborg.

REGNSKAB

for

Kong Christian den IX. Understøttelsesfond ved de danske Statsbaner
 fra 1. April 1918 til den 31. Marts 1919.

INDTÆGT	Kr.	Øre	UDGIFT	Kr.	Øre
Indbetalte Bidrag i 1918.....	470	50	Udbetalte Understøttelser, 29 Portioner à 100 Kr.*.....	2900	00
Indvundne Renter.....	904	03	Omkostninger ved Indkøb af Obliga- tioner (herunder Renter).....	8	63
Gaver:			Til Formuen henlægges.....	171	15
Komiteen til Indsamling af Bidrag til Maleri af Generaldirektør Amt, til- bageblevet Overskud.....	820	63	Beholdning at overføre til næste Regnskabsaar.....	475	96
Fabrikant F. Clausen, Aarhus i An- ledning af Foreningens 25-aarige Jubilæum.....	1000	00			
A/S Fællesindkøbsforeningen for dan- ske Jernbaners Personale i Likvd.	200	58			
Aarhus Belysningsvæsen.....	160	00			
	3555	74		3555	74

*) Understøttelsen blev udbetalt til:

2 Enker efter Baneformænd	Enken efter en Revisor
2 — - Stationsforstandere	— - Lokomotivfører
2 — - Lokomotivfyrbødere	— - Depotarbejder
2 — - Banearbejdere	— - Stationsbud
2 — - Portører	— - Skibsfyrbøder
4 — - Ma roser	— - Assistent
2 — - Ledvogtere	— - Togfører
2 — - Haandværkere	1 pens. Ledvogter
Enken efter 1 Overkonduktør	1 — Haandværker
	1 — Matros

Status den 31. Marts 1919.

BEHOLDNING	Kr.	Øre	GÆLD	Kr.	Øre
Beholdning i den danske Landmands- bank.....	475	96	Fondets Formue*.....	20029	50
Obligationer til paalydende Værdi 20300 Kr., hogført for.....	20029	50	Beholdning til Disposition.....	475	96
	20505	46	*) Fondets Formue var den 31. Marts 1918: 19858 Kr. 35 Øre.		
	20505	46		20505	46

Kjøbenhavn, den 31. Marts 1918.

Andersen Alstrup.

Regnskabet er revideret og fundet i Overensstemmelse med de foreliggende Bilag.

Kjøbenhavn, d. 7. Maj 1919.

V. Tietze.

I. P. Mogensen.

HAFNIA

Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1919

ca. 95 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1919

ca. 350 Millioner Kroner.

Fiskehuset Kingo.

Vesterbrogade 107.

Anbefaler sig med alle

Aarstiders Fiskesorter.

Annønce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: **Chr. Hylver**, Sommerstedgade 22^a,
 Telefon Vester 4011.

For Provinsen: **L. Rasmussen**, Hans Tausensgd. 14, Odense.
 Telefon 2288.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a^a, Kjøbenhavn B.
 Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
 Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Nørrebro Vinimport

Nørrebrogade 178.

ROBERT BERTHELSEN

Tlf. Taga 1300

Stort Lager af 1ste Klasses Vine & Spirituosa. - - Billigste Priser.

C. D. Funders Vinhandel, Istedgade 55.

Telf. V. 7201.

Bedste og billigste Indkøbssted paa Vesterbro for Vine og Spirituosa.

**SPIRITUOSA
OG VINE**

**SKRAA, CIGARER
OG TOBAK**

købes billigst i

Cigarforretningen, stedgade 18.

Kranse - Buketter - Blomsterdekorationer

Blomsterforretningen „Bellis“,

Foreninger 10 pCt.

Ved Martin Griebel.

St. Kongensgade 90 :: Telefon: Palæ 590 y.

V. H. Jessen, Bageri & Conditøri

24. Dybbølsgade 24 - Telefon 9058 - 3442

anbefaler sig til d'rtirr. Lokomotivmænd med 1ste Kl.s Varer.

Bestillinger paa større og mindre Kager til Sel-kaber modtages.

Blomster - Kranse

Blomster- og Urtefrø - Friske Varer - Rimelige Priser

Vesterlællevej 67, Joh. E. Becker

vis à vis „Ny Ravnsborg“. Telf Vester 7365

SVANHOLMS TIVOLI

STRANDVEJ 12.

Stor skyggefuld Have. - - - Madkurve kan medbringes.

Forskellige Forlystelser i Haven. - Karussel findes. - Concert hver Aften.
Sporvognen standser ved Kildevældsgade Tlf. 9051. H. F. Rosenkvist.

CAFE CARLSBERGHUS

ENGHAVEPLADS 25

LAURITS OLSEN

FORHFN CAFE YRSA

Lysekroner og Lamper

bedst og billigst hos

Installatør Chr. Olsen,
Nørrebrogade 106. Tlf. 3025.

Husk Fiskeforretningen,
Istedgade 109.

Tlf. Vester 1347 y,

Alltid frisk Fisk til Dagens billigste Priser.

J. Osborne, Ny Indehaver.

Tandlæge Frk. Sørensen

69, Istedgade 69,

Konsultation fra 10-7 Tlf, Vester 905 x

Hele Tandsæt fra 20 Kr.

Ældre Tænder omsættes billigt, Plom-bering og Tandudtrækning, Moderate Priser, Bedøvelse hver Dag Kl. 2,

Reparation udføres paa faa Timer, Jernbanefunktionærer indr. 5 pCt.

Julius Rasmussens Cafe

Eng have hus - - - - -

- - - - - Enghaveplads 12.

Elektrisk Lys og Kraft

billigst

Telefon-Ringledning - - - Elektriske Artikler

C. B. Møller & Co's

Cigarer - Cigaretter

Cigarillos & Tobakker

faas hos d'Herrer Forhandlere samt

Østergade 1 & Østerbrogade 27.

Et hygiejnisk, fuldkomment og billigt

Varmeanlæg for Villaer

K. Thomsens

Friskluft-Centralvarme

installeres i enhver, ogsaa ældre

Villaer

Varmt Vand til Køkken og

Bad.

Glimrende anbefalet.

Forlang Prospekt.

Proj-kt og Tilbud udarbejdes gratis.

K. Thomsen & Co.

Vestervoldgade 4

København B.

Vesterbro Skotøjshus

15, Absalonsgade 15,

bør være Deres FODTØJ

Leverandør i

Forretningen grundlagt 1879.

Damehatte

Alltid Nyheder

Alltid billigst - -

A/S Zillmer,

Istedgade 126.

Bemærk! Gamle Hatte ompressesbilligt

N. P. Pedersen,

Kleinsmedie og Maskinværksted,
HEIMDALSGADE 13.

Reparationer af saavel Kraft- som Arbejdsmaskiner udføres. Reserve- dele til Kakkellovne.

Allt solidt, hurtigt og billigt.

Frederiksberg Lejebibliothek.

Bog-, Musik- & Papirhandel.

H. SINDAHL PEDERSEN.

G1. Kongevej 113. Tlf. 2892.

(Hjørnet af Alhambravej.)

P. PEDERSEN,

aut. Installatør.

N. FRIHAVNSGADE 17.